

چکیده

توسعه شهرنشینی و پیشرفت صنعت منجر به دور شدن انسان از بستر طبیعت شده ، بدین سبب تقاضا برای تعامل با محیط های طبیعی بخصوص محیط های دریایی افزایش یافته است. زیبایی و جذابیت عمومی طبیعت ، جایگاه محیط های دریایی و تجربیاتی بر پایه اینها که انعکاس آن در محیط های طبیعی غیر اغتشاش یافته ساحلی دیده می شود ، تقاضا و ارزش این محیط ها را برای توریسم افزایش داده است. ایران نیز پتانسیل های زیادی در زمینه های گردشگری بخصوص گردشگری ساحلی دارد. هدف کلی این پژوهش بررسی و مقایسه گردشگری ساحلی در دو کشور ایران و امارات متحده عربی می باشد مشخص نمودن تاثیر جاذبه های گردشگری بر توسعه گردشگری ساحلی در دو کشور ، مشخص نمودن نقش جاذبه های گردشگری ساحلی (ساحل ، چشم انداز و ..) در جذب گردشگر در دو کشور ایران و امارات می باشد

مطالعه حاضر ابتدا به بررسی مشخصات دو منطقه از نظر محیطی اکولوژیکی ، اجتماعی فرهنگی ، تاریخی سیاسی ، اقتصادی و نهادی مدیریتی و کالبدی فضایی پرداخته است و در ادامه در جهت تائید یا رد فرضیه های مطرح شده پرسشنامه طراحی گردید و سپس به نظرسنجی از گردشگرانی که از سواحل جنوبی دریای خزر و همچنین سواحل شهر دبی دیدن کرده اند پرداخته شد جامعه آماری با استفاده از فرمول کوکران باید حدود ۳۸۴ نمونه می شده ک با توجه به محدودیت های تحقیق حجم نمونه ای برابر با ۱۰۰ نفر انتخاب شدند و سپس برای تجزیه تحلیل داده های بدست آمده از نرم افزار SPSS و آزمون های آماری استفاده شد و نهایتا یافته های تحقیق نشان می دهد یکی از مهمترین قوت های سواحل جنوبی دریای خزر ابعاد محیطی اکولوژیکی آن می باشد و مهمترین ضعف این پهنه ابعاد مدیریتی نهادی بوده است و همچنین منابع و جاذبه ها و تنوع و تعدد آنها در جذب گردشگر در دو ساحل دبی و سواحل جنوبی دریای خزر تاثیر دارد .

کلید واژه ها : گردشگری ساحلی ، ایران و امارات ، سواحل دبی، سواحل جنوبی دریای خزر